

Stanko Abadžić je rojen leta 1952 v Vukovaru. Delal je kot kao dopisnik Vjesnika iz Vukovara. Med leti 1995 do 2002 živi in dela v Pragi kot samostojni fotograf. Leta 2010 je bil rezidančni umetnik v Cite International des Art u Parizu. Samostojno razstave je imel v 16 evropskih državah, Rusiji, Americi, Argentini in na Japonskem. Izdal je 7 knjig. Njegov portfolio je objavljen v desetih državah. Trenutno živi v Zagrebu, veseli se sonca in fotografije.

<http://sabadzic.net.amis.hr>

Stanko Abadžić

Fotografska razstava
Vonj po ženski

10. april - 4. maj

AQ galerija, Celje

Izdal: Aq galerija
Avtor teksta: Matija Plevnik
Postavitve razstave: Stanko Abadžić, Robert Hutinski
Oblikovanje in tisk: Filter urbane rešitve d.o.o.

Aq galerija
Na okopih 2, 3000 Celje, Slovenija
www.facebook.com/aq.galerija
Tel.: 040 629 870, 031 254 079

Stanko Abadžić

Vonj po ženski

Čutnost v likovni izraznosti

Upodabljanje figure ima izjemno bogato umetniško preteklost. Zasedimo jo že v prazgodovini in nam predstavlja prve nosilce umetniške govorce in ponazarja razmerja med člani neke skupnosti in njihove vrednote. Figuralika je tudi v naslednjih kulturno zgodovinskih odbojih imela pomemben ali celo osrednji pomen. Govorimo o portretih figurah pomembnih oseb ali moških, še večkrat pa ženskih aktov. Slednje je tudi področje ki ga na razstavi predstavlja Stanko Abadžić.

Sicer največ njegove produkcije uvrščamo med dokumentarno fotografijo. Model po katerem so nastala ta dela, smo prvič spoznali v dvajsetih in tridesetih letih dvajsetega stoletja. Evropski fotografi, zlasti v pariškem miljeju so oblikovali slog, s katerim so dokumentirali številne nepomembne dogodke, še posebej v večjih mestih. Iskali so predele, ki so bili zgovorni s svojo zgodovinsko kapaciteto in jim s fotografskim načinom dodali povsem novo kakovost. S tem so nastala likovna dela, ki nas prevzemajo s svojo sestavljenostjo, kontrasti, večpomenskostjo in domiselnostjo.

Kot smo že omenili, Abadžić predstavlja serijo, ki je nastajala vzporedno z njegovimi dokumentarnimi fotografijami. Na teh posnetkih so upodobljeni ženski portreti in akti, ki se bistveno razlikujejo od njegove dokumentarne fotografije, hkrati pa imajo mnoge sorodnosti. Razlike so predvsem v vsebini in načinu fotografiranja. Če za dokumentarno fotografijo velja, da je praviloma rezultat neke spontane situacije v katero se vključi avtor in ji s svojega stališča da dodatno likovno vrednost, po tem za figuraliko velja pristop, ki se od tega bistveno razlikuje. Te fotografije so bolj kot ne režirane, v prostor so dodani razni predmeti, posebna pozornost velja osvetljavi, kakor tudi nameščenosti figur. Omenjena Abadžićeva serija ima prav tako mnogo skupnega z klasično modernistično fotografijo, ki je nastala pred desetletji. Z njo poudarja individualnost posameznih oseb, pri čemer kot moški fotograf hkrati posreduje žensko senzualnost.

Zato lahko Abadžićeve fotografije vpišemo v bogato tradicijo evropske umetnosti na področju fotografije, ki izhaja iz njenih klasičnih osnov. Poleg sloga, avtor uporablja tudi standardne tehnološke postopke, ki izključujejo digitalizacijo. Tudi na ta način nas vrača v neki pretekli čas, a ga hkrati s svojim individualizmom avtorsko dopolnjuje, zaradi česar so njegove fotografije zanimive tudi v našem obdobju.

dr. Boris Gorupič

